

Arrest

nr. 223 403 van 28 juni 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 17 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2019 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 6 februari 2015 onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2015 werd ingediend door :

*G.V, K.L. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Brazilië
geboren te Goiania/GO op [...]1991
adres: (...) te 2018 Antwerpen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al haar sociale en economische belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat één tante, mevrouw G. A. A. (R.R. [...]) in België woont, samen met haar Belgische echtgenoot, zowel haar tante als diens echtgenoot leggen een getuigenverklaring voor. We merken op dat er geen sprake is van een gezinscel, betrokkenen wonen niet op hetzelfde adres en zelfs niet in dezelfde gemeente. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken, met name uit de bewijzen van geldtransfers, dat zij verschillende malen geld opstuurde naar haar moeder, mevrouw G. A. A. in Brazilië evenals naar Mevrouw G. A. M. (familieband wordt niet gespecificeerd). Verder legt betrokkene nog één werkbelofte voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene als sinds 2010 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van sociale bindingen, dat zij tal van contacten zou hebben met mensen en familie met een legaal verblijf in België, dat zij bij hen zeer goed aangeschreven zou staan, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij de Nederlandse taal al zeer goed zou spreken, dat ze werkbereid zou zijn, dat ze kans zou hebben op werk, dat ze zou beschikken over een diploma, dat ze totaal verankerd zou zijn in onze samenleving en dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbeploofte, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, bewijzen van geldtransfer, twee huurkwitanties, resultaten van een bloed-analyse, twee verzamelgetuigschriften voor medische hulp en haar Braziliaanse diploma) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 17 januari 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw:

Naam, voornaam: G. V., K. L.
geboortedatum: [...]1991
geboorteplaats: G.
nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op ratione temporis. Hij meent dat het beroep te laat is ingediend. Verweerder stelt dat de beslissingen per aangetekend schrijven van 7 februari 2019 werden verstuurd naar de gekozen woonplaats die verzoekster had opgegeven. Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het verzoekschrift werd ingediend op 12 maart 2019, hetgeen volgens verweerder te laat is.

Door de partijen wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen per aangetekend schrijven van 7 februari 2019 werden verstuurd. Dit blijkt ook uit een stuk gevoegd bij het verzoekschrift. Conform artikel 39/57, § 2 begint in een dergelijk geval de beroepstermijn van dertig dagen te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Verzoekster wordt geacht de beslissingen ten laatste op 12 februari 2019 ontvangen te hebben. Nu blijkt dat het verzoekschrift werd ingediend op 12 maart 2019 valt dit binnen de termijn van dertig dagen.

Het beroep werd tijdig ingediend, de exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

2.1 Redelijke termijn

Er verliepen 4 jaar tussen de aanvraag dd. 06/02/2015 en de beslissing dd. 17/01/2019, waartegen huidig beroep.

De redelijke termijn werd ruimschoots overschreden.

2.1 Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 17/01/2019 .waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:" de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure..."

Betrokkene beroept zich op het feit dat al haar sociale en economische belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat een tante, mevrouw G.A.A. in België woont samen met haar Belgische echtgenoot, zowel haar tante als diens echtgenoot leggen een getuigenverklaring voor. We merken op dat er geen sprake is van een gezinscel, betrokkenen wonen zelfs niet op het zelfde adres en zelfs niet in dezelfde gemeente. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken, met name uit de bewijzen van geldtransfers, dat zij verschillende malen geld opstuurde naar haar moeder... . Verder legt betrokkene nog een werkbelofte

voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat haar sociale relaties van die aard en intensiteit zijn, dat zij in casu, wel onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van art. 8 EVRM blijkt niet.

Uit lezing van deze beslissing dd. 17/01/2019, kunnen we alleen opmaken dat de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (verder ook omschreven als "DVZ") op het moment van de beslissing, enkel en alleen rekening hield met de situatie zoals deze zich voordeed ten tijde van de aanvraag van de machtiging tot verblijf, nl. op 06/02/2015 en dit niettegenstaande de DVZ er 4 jaar over deed om de beslissing te nemen.

De redelijke termijn voor het nemen van een beslissing is in casu ruimschoots overschreden.

We kunnen uit de beslissing dd. 17/01/2019, niet opmaken of "DVZ" bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, rekening hield met de actuele situatie waarin verzoekster nu leeft. We zijn van oordeel dat "DVZ" bij het lang uitblijven van een beslissing, waarbij de redelijke termijn ruim overschreden werd, de zorgvuldigheids- verplichting heeft om de feitelijke omstandigheden waarop zij haar beslissing kan stoelen, te actualiseren, minstens aan te tonen dat zij haar beslissing nam rekening houdende met de actuele situatie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de verplichting op elke Overheid om haar beslissing te stoelen op de correcte feitenvinding.

Nu de "DVZ" 4 jaar heeft laten verlopen tussen de aanvraag, waarin de toen geldende feitelijke omstandigheden ter goeder trouw door de rechtszoekende werden meegedeeld zoals deze zich toen voordeden, kan zij geen genoegen nemen met de verwijzing in haar beslissing naar deze oude feitelijke situatie.

Na de periode van 4 jaar en alvorens na deze tijd een beslissing te nemen had "DVZ", verzoekster in de gelegenheid kunnen stellen om geactualiseerde gegevens en stukken mee te delen.

Het spreekt voor zich dat een jonge persoon - verzoekster is geboren in 1991 - in een periode van 4 jaar een hele evolutie doormaakt, zowel in haar privé leven als in haar sociale contacten en integratie in onze maatschappij.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.
Dit onderdeel van het middel is gegrond.*

2.2 Schending van het redelijkheidsbeginsel

Door in haar beslissing duidelijk geen rekening te houden met de actuele privé en sociale leefwereld van verzoekster, werd tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Uit de beslissing dd. 17/01/2019 volgt niet dat er rekening werd gehouden met de actuele situatie.

Men kan dan ook moeilijk aannemen dat na verloop van 5 jaar verblijf voor de aanvraag -/- 4 jaar verblijf in procedure, nog een beslissing tot onontvankelijkheid genomen werd door de "DVZ"

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid , genomen 4 jaar na de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat de betrokkene erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde."

Waar verzoekster de schending aanvoert van de redelijke termijn, moet de Raad inderdaad vaststellen dat er zeer veel tijd is verstreken tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de beslissing.

De Raad stipt aan dat indien er geen termijn is voorgeschreven voor het nemen van de beslissing, zoals in casu, de overheid krachtens een beginsel van behoorlijk bestuur binnen een redelijke termijn uitspraak moet doen over aangelegenheden waardoor de betrokkene ernstig in zijn belangen kan worden geschaad waarbij het redelijk karakter van de termijn telkens moet worden beoordeeld aan de

hand van de concrete gegevens van de zaak, zoals de complexiteit ervan, het gedrag van de overheid en het gedrag van de betrokkene (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, 1. *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 397-426). In casu blijkt niet dat de aanvraag een complexe zaak betreft, toch heeft de gemachtigde er vier jaar over gedaan om een beslissing te nemen. Tegelijk blijkt evenmin dat gedurende al die jaren verzoekster regelmatig heeft aangedrongen op een beslissing. De Raad vond daarvan in het administratief dossier maar 1 poging blijkens een schrijven van 18 december 2018.

Het kwam verzoekster wel toe om gedurende al die jaren een aanhoudende belangstelling in haar aanvraag te tonen. Daargelaten de vraag of een schending van de redelijke termijn blijkt, moet verzoekster evenwel haar belang bij het onderdeel van het middel aantonen. Verzoekster gaat in dit onderdeel van het middel hier niet op in. De Raad is van oordeel dat verzoekster al die jaren de mogelijkheid had zelf haar aanvraag te actualiseren, door bijkomende stukken over te maken aan de gemachtigde. Verzoekster blijkt niet van die mogelijkheid gebruik gemaakt te hebben, doch heeft haar illegaal verblijf gedurende 4 jaar zonder meer verder gezet. De Raad is niet overtuigd van een werkelijk belang bij het aanvoeren in casu van een schending van de redelijke termijn.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bijgevolg na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde kwam tot de conclusie dat verzoekster geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd.

Verzoekster kaart aan dat de gemachtigde van de minister op het ogenblik van de beslissing enkel heeft rekening gehouden met de situatie zoals ze zich voordeed ten tijde van de aanvraag en dit niettegenstaande hij er 4 jaar over deed om een beslissing te nemen. Ze herhaalt dat de redelijke termijn ruimschoots is overschreden. Verzoekster vervolgt dat uit de beslissing niet kan opgemaakt worden dat de gemachtigde bij de beoordeling rekening heeft gehouden met de actuele situatie waarin verzoekster nu leeft. Ze is van oordeel dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsverplichting heeft om de feitelijke omstandigheden waarop ze haar beslissing kan stoelen moet actualiseren. Er is thans niet langer sprake van een correcte feitenvinding nu de gemachtigde 4 jaar heeft laten verlopen tussen de aanvraag en de beslissing. In de aanvraag had verzoekster te goeder trouw de toen geldende feitelijkeheden meegedeeld. Een jong persoon maakt in een periode van 4 jaar een hele evolutie door, zowel wat betreft haar privéleven als sociale contacten als integratie.

Verzoekster acht het redelijkheidsbeginsel ook geschonden nu in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de actuele privé en sociale leefwereld. Verzoekster kan moeilijk aannemen dat na verloop van 5 jaar verblijf voor de aanvraag en vervolgens nog eens 4 jaar verblijf in procedure, toch nog een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen door de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing van 17 januari 2019 rekening heeft gehouden met de in de aanvraag van 6 februari 2015 aangehaalde elementen. Er blijkt inderdaad niet dat nog met andere elementen rekening zou gehouden zijn, maar de gemachtigde heeft wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd over het feit dat verzoekster al sinds 2010 in België verblijft. Op die manier heeft de gemachtigde dus wél met het negenjarig verblijf in ons land rekening gehouden. Hij meent evenwel dat de elementen die betrekking hebben op de integratie en het lang verblijf, waaronder dus het verblijf sedert 2010, de sociale bindingen, dat verzoekster tal van contacten zou hebben met mensen en familie met een legaal verblijf in België, dat verzoekster bij hen zeer goed aangeschreven zou staan, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij de Nederlandse taal al zeer goed zou spreken, dat ze werkbereid zou zijn, dat ze kans zou hebben op werk, dat ze zou beschikken over een diploma, dat ze totaal verankerd zou zijn in onze samenleving en dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbeloofte, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, bewijzen van geldtransfer, twee huurkwitanties, resultaten van een bloedanalyse, twee verzamelgetuigschriften voor medische hulp en haar Braziliaanse diploma, niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Hij verwijst daarbij terecht naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769. In dit arrest stelt de Raad van State inderdaad dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Indien verzoekster van oordeel was dat nog andere elementen in de beoordeling moesten betrokken worden, dan kwam het haar toe, in het kader van haar hangende aanvraag, om die actualisering door te voeren. Er bestaat in het kader van een humanitaire regularisatieprocedure immers geen bepaling in de

Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit die daaromtrent enige verplichting oplegt aan de gemachtigde. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel op zich vereist niet dat in het kader van een aanvraag de gemachtigde de vreemdeling actief moet verzoeken tot actualiseren. Het kwam aan verzoekster toe om voor het nemen van de beslissing de gemachtigde in kennis te stellen van de elementen die zij bijkomend wenste te laten gelden ter ondersteuning van haar verzoek indien zij van oordeel was dat haar aanvraag van 2015 niet meer actueel was. Het is immers aan degene die zich op buitengewone omstandigheden beroept om er het bewijs van aan te voeren. Verzoekster had dus spontaan geactualiseerde gegevens en stukken kunnen meedelen en hoefde daar niet uitdrukkelijk door de gemachtigde toe uitgenodigd te worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De Raad acht het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde verzoekster niet om een actualisering heeft verzocht. Zoals supra reeds gesteld heeft de gemachtigde zich wel geplaatst op het ogenblik van haar eigen beslissing en rekening gehouden met het feit dat verzoekster reeds sedert 2010 in België is, maar heeft hij conform de rechtspraak van de Raad van State geoordeeld dat elementen van integratie tot de beoordeling ten gronde behoren. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde na 9 jaar (illegaal) verblijf niet meer de aanvraag onontvankelijk kon verklaren, volgt de Raad niet. De gemachtigde kan niet, omwille van het lang illegaal verblijf op zich de eerste fase in het onderzoek op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overslaan, doch moet zich nog steeds uitspreken of de door de betrokkene aangehaalde elementen voor het nemen van zijn beslissing redelijkerwijs zich verzetten tegen het volgen van de standaardprocedure die erin bestaat dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals verzoekster aanstipt, houdt dit niet in dat de gemachtigde moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. De Raad is er niet van overtuigd dat verzoekster op disproportionele wijze leed wordt aangedaan door de beslissing die van haar verwacht dat ze in het buitenland volgens de geëigende procedure haar aanvraag indient en dit om de redenen die in de beslissing zijn uiteengezet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde de verwijderingsbeslissing of het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Ze licht dit middel toe als volgt:

“Er werd tevens niet met de nodige zorgvuldigheid nagegaan of een schending van art. 8 EVRM in casu, gelet op de huidige leefsituatie van verzoekster, al dan niet mogelijk zou kunnen zijn bij een verwijdering van het grondgebied, ook al zou deze maar tijdelijk kunnen zijn.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande artikel 8 van het EVRM is overgegaan tot de volgende motivering:

Betrokkene beroept zich op het feit dat al haar sociale en economische belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat één tante, mevrouw G. A. A. (R.R. [...]) in België woont, samen met haar Belgische echtgenoot, zowel haar tante als diens echtgenoot leggen een getuigenverklaring voor. We merken op dat er geen sprake is van een gezinscel, betrokkenen wonen niet op hetzelfde adres en zelfs niet in dezelfde gemeente. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken, met name uit de bewijzen van geldtransfers, dat zij verschillende malen geld opstuurde naar haar moeder, mevrouw G. A. A. in Brazilië

evenals naar Mevrouw G. A. M. (familieband wordt niet gespecificeerd). Verder legt betrokkene nog één werkbeloofte voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad is van oordeel dat hieruit blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een redelijke en zorgvuldige belangenafweging in het licht van verzoeksters privéleven en familieleven. Er blijkt niet dat de gemachtigde zich opzettelijk heeft geplaatst op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van zijn beslissing. De Raad herhaalt dat indien verzoekster van oordeel was dat er bijkomende elementen over haar huidige leefsituatie hadden moeten betrokken worden in de belangenafweging, het aan haar toekwam om die kenbaar te maken aan de gemachtigde.

Er blijkt geen onzorgvuldige beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster licht haar middel verder toe als volgt:

"De "DVZ" heeft het dossier van verzoekster onbehoorlijk lang laten liggen. Het is dan onredelijk om direct, gelijktijdig met het nemen van de beslissing, een bevel (bijlage 13) om het grondgebied te verlaten, te betekenen. Minstens kon de beroepsprocedure afgewacht worden."

De Raad acht het wegens de samenhang tussen de eerste beslissing en het bestreden bevel niet kennelijk onredelijk dat indien de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die zich verzetten tegen het indienen van de aanvraag bij de bevoegde post voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, ook na vier bijkomende jaren van illegaal verblijf die de procedure in beslag heeft genomen, hij eveneens overgaat tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt in casu ook dat hij hierbij overgegaan is tot onderzoek van de hogere rechtsnormen, nl. de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijkomend moet worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie mutatis mutandis RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Ten overvloede weze nog aangestipt dat indien de gemachtigde zou overgaan tot een gedwongen uitvoering van het bestreden bevel, verzoekster wel over een van rechtswege schorsende beroepsmogelijkheid beschikt door zich te beroepen op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES